

РЕШЕНИЕ

№ 19273

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КРАСИМИРА М. ИНКОВА
като разглежда докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско дело № 20231110133609 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

Предявен е от ищеца М. И. Й. установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД за установяване спрямо ответника НЕЛК, че дължи на ищеца сумата от 5 лв., представляваща държавна такса за издаване на изпълнителен лист, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 17.03.2023 г., до окончателното изплащане на вземането, за която е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 11.04.2023 г. по ч.гр.д. № 14210/2023 г. по описа на СРС, 36 състав.

Ищецът твърди, че с определение № 11874 от 20.12.2022 г. на ВАС, VI отделение, ответникът е осъден да заплати на ищеца М. И. Й. сумата от 500 лв. за оказана безплатна правна помощ по чл. 38 А от ЗадВ. За издаването на изпълнителен лист ищецът заплатил сумата от 5 лв., която ответникът отказал да възстанови. Моли съда да се произнесе с решение, с което да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В отговора на исковата молба ответникът оспорва предявения иск като неоснователен. Счита, че за да дължи претендираната сума, изпълнителният лист е следвало да бъде представен на финансовия орган на ответника, съгласно чл. 519, ал. 2 ГПК. Въпреки дадени от НЕЛК указания, последните не били изпълнени от ищеца. Поддържа, че претенцията е заявена от адв. Й., а не от заплатилия държавната такса Е. Н. У.. Моли за отхвърляне на предявения иск и претендира сторените в производството разноски.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С доклада по делото е отделено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ответника е заплатил на ищеца сумата от 500 лева по издаден изпълнителен лист от 30.01.2023 г. по адм. дело № 7955/2022 г., 33-ти с-в АССГ.

Не е спорно по делото, че с Определение № 11874/2012 г., постановено по адм. дело № 7955/2022 г., 33-ти с-в АССГ е отменено Определение № 8001/13.10.2022 г., постановено и е допуснато изменение на Определение № 11874/2012 г. в частта за разноските като е осъден ответникът НЕЛК да заплати на Н.К. сумата от 10 лева за разноски за заплатена държавна такса и сумата от 500 лева в полза на ищцата М. И. Й. за оказана безплатна правна помощ по чл. 38 А от ЗадВ. Не е спорно и че за присъдените суми на 30.01.2023 г. са издадени два броя изпълнителни листове, за издаването на които е заплатена следващата се държавна такса (по 5 лева за всеки лист). Представена е по делото квитанция № .../10.02.2023 г., от която е видно, че от лицето Е. Н. У. е заплатена 5 лева държавна такса за издаване на изпълнителен лист по адм. дело № 7955/2022 по описа на АССГ. Предствено е по делото и пълномощно (л. 34), от което е видно, че адв. М. И. Й. е преупълномощила адв. Е. У. да я представлява пред АССГ по адм. дело № 7955/2022 по описа на АССГ.

Изяснява се от представената по делото молба от 17.02.2023 г. (л. 8 от делото), че на посочената дата ищецът е предявил пред ответника издадените 2 броя изпълнителни листи за изплащане на горепосочените съдебни разноски, както и за заплатените такси за издаване на 2 бр. изпълнителни листи по 5 лв. Като е поискал сумата в общ размер от 520 лева да бъде заплатена в 14-дневен срок от поканата по посочена в молбата банкова сметка.

С писмо от 27.04.2023 г. (л. 10 от делото) ответникът уведомил ищцата, че сумата присъдена в полза на Н.К. в размер на 10 лева не може да бъде изплатена по б.сметка на адв. Й., тъй като не е представено пълномощно на адв. Й. за представителство пред НЕЛК. Ответната страна е отказала да изплати сумата от 10 лева, представляваща сбор от платени държавни такси за издадените изпълнителни листа, позовавайки се на разпоредбата на чл. 519, ал. 2 от ГПК.

При така констатираните обстоятелства съдът достигна до следните правни изводи:

Общият фактически състав на неоснователното обогатяване по чл. 59 ЗЗД съдържа следните основни елементи: обогатяване на едно лице за чужда сметка, обедняването на друго лице, свързано със съответното обогатяване, липсата на правно основание за обогатяване и липсата на друга правна възможност за защита на обеднелия. Обогатяването, като една от основните предпоставки на иска по чл. 59, ал. 1 ЗЗД, включва не само придобиването на определена имуществена облага или имуществени права, но и спестяването, изразходването на блага. Между посочените елементи от фактическия състав по чл. 59, ал. 1 ЗЗД – обогатяване и обедняване е необходимо да съществува връзка, но тя не е причинна. Така, както е разяснено в т. 5 от ППВС № 1 от 1979 г. обогатяването не е следствие на обедняването, и обратно, а те са последица на друг факт или факти, поради което по делата, имащи за предмет иск по чл. 59, ал. 1 ЗЗД, е необходимо да се преценява дали обедняването на ищеца и обогатяването на ответника произтичат от един общ факт или от обща група факти. Тази преценка безспорно е свързана с отчитане наличието или отсъствието на основание за имущественото разместване. Правото на иск за вземане за неоснователно обогатяване при общия фактически състав възниква само тогава, когато ищецът не разполага с друг иск, с който може да се защити. С оглед на субсидиарния характер на иска по чл. 59, ал. 1 ЗЗД, в т. 8 и в т. 10 от цитираното ППВС е дадено задължително тълкуване, че този иск е поставен на разположение на неоснователно обеднелия във всички случаи, когато той въобще не може да използва друг ред за правна защита.

В конкретния случай не е спорно между страните по делото, че изпълнителните

листи за присъдените вземания в полза на ищеца за разноски са предявени на длъжника Н.ЕЛКя с молба от 17.02.2023 г. С тази покана е инициирано производството по [чл. 519, ал. 2 ГПК](#), като е поискано и изплащането и на внесените държавни такси за издаване на изпълнителните листи. Безспорно е също, че ответната страна понастоящем е заплатила само дължимите суми по изпълнителните листи.

Изпълнителният лист възпроизвежда изпълнителния титул и не може да предвижда друго извън съдебния акт, въз основа на който се издава – [чл. 405, ал. 1 ГПК](#). Производството по издаване на изпълнителния лист се развива пред съда и предхожда самото изпълнително производство, но изпълнителният лист е абсолютна процесуална предпоставка за започване на изпълнителния процес, защото той, а не изпълнителното основание овластява изпълнителния орган да започне принудително изпълнение, ако е сезиран с такова искане. От систематичното място на разпоредбите за издаване на изпълнителен лист, които се намират в общите положения за изпълнителното производство се налага изводът, че разноските за издаване на изпълнителния лист се включват в разноските за изпълнението по смисъла на [чл. 79, ал. 1 ГПК](#) и следва да се съберат от съдебния изпълнител, извън сумите по изпълнителния лист. В този смисъл – [Определение № 617/16.12.2013 г. по ч. гр. д. №154/2013 г. на ВКС, I г. о.](#)

Държавната такса, заплатена от ищеца за издаването на изпълнителния лист е разноска по изпълнението на паричното задължение, за което е издаден изпълнителният лист и може да се претендира при изпълнението на задължението от длъжника. В този смисъл е налице съдебна практика – [Определение № 9913/19.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 8193/2018 г.](#); [Определение № 11216/25.09.2018 г. на ВАС по адм. д. № 10627/2018 г.](#) и [Определение № 16945/11.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 12788/2019 г.](#)

В настоящия казус обаче принудително изпълнение на парично вземане против държавно учреждение, каквото е ответната НЕЛК, е недопустимо, съгласно [чл. 519, ал. 1 ГПК](#).

В хипотезата на [чл. 519, ал. 2 ГПК](#) държавното учреждение - длъжник е натоварено със задължение да организира и самото изпълнение. Поради това, че липсва орган по принудително изпълнение, за разлика от общата хипотеза на принудително изпълнение на парично вземане по реда на ГПК (съдебният изпълнител), при действието на разпоредбата на [чл. 519, ал. 1 ГПК](#) следва самият длъжник административен орган да осигури плащане и на разноските, свързани с изпълнението на съдебното решение, които безспорно са дължими и са в негова тежест – [арг. чл. 269, ал. 2 АПК](#). В същата законова разпоредба е посочено, че редът за събиране на вземания за разноски, свързани с изпълнението против административен орган е по ГПК. Там редът за изпълнение на парични вземания против държавни учреждения е административен.

Плащането става чрез представяне на изпълнителния лист на учреждениято от предвидените за това средства от бюджета му. Ако няма такива средства, съответният първостепенен ръководител с бюджет предприема необходимите мерки, за да се предвидят най-късно в следващия бюджет. В конкретния случай обаче е от значение от какъв характер е вземането срещу държавното учреждение- ако то произтича от гражданско правоотношение, то отговорността за вреди от неплащане на разноските за изпълнението следва да се реализира по гражданскоправен ред. В случая категорично вземането произтича от административно правоотношение – това са средства, изплатени като държавна такса за издаване на изпълнителен лист по административно

производство и поради това редът, по който се предявяват искания за обезщетяване на направени разноски е административен.

Изложените в исковата молба факти сочат на претенция за обезщетение за вреди –разноски в производството по издаване на изпълнителен лист въз основа на съдебно решение по административно дело. Производството не е гражданско и поради това не се касае нито за неоснователно обогатяване, нито за непозволено увреждане по [чл. 45 и сл. 33Д](#), нито искът може да се квалифицира като такъв по [чл. 78 33Д](#)- това е така, тъй като правоотношението, което се е развило и станало причина за разноските за издаване на изпълнителен лист, не е между равнопоставени субекти, то е административно. Посочените гражданскоправни институти регулират само отношения между такива равнопоставени субекти. Решение по адм. д. №044/2016г на ВАС, по което са присъдени разноски на ищеца, за издаването на изпълнителен лист, за който е платена процесната сума- държавна такса, не регулира отношения на равнопоставеност между страните. /аргумент от мотивите на Решение № 857/22.01.2018г по адм. дело № 9084/2016г на ВАС. / В случай, че административният съд откаже да издаде изпълнителен лист за разноските по издаване на изпълнителен лист /което впрочем кореспондира и с мотивите на ВКС в цитираното по-горе определение/, направените разноски по изпълнението на решението на адм. съд би могло евентуално да се търсят по реда на отговорността за вреди, причинени от бездействие на адм. орган /неизвършване на фактически действия от административен орган/, но не и по гражданскоправен ред от общите съдилища.

Срещу бездействието на длъжника, който е държавно учреждение, да изпълни задължението си за заплащане на разноските по изпълнението, в т. ч. и държавната такса за издаване на изпълнителен лист, което произтича от [чл. 79, ал. 1 ГПК](#), кредиторът може да се защити чрез използването на реда за това, предоставен от [чл. 256, ал. 1 АПК](#).

В този смисъл е трайната и последователна практика на окръжните съдилища и Върховния административен съд, обективизирана в [Определение № 10756 от 25.10.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8922/2021 г., III о.](#)

Следователно, доколкото за ищеца съществува друга правна възможност, а именно по административен ред, да претендира заплащане на дължимата от ответника – държавно учреждение държавна такса за издаване на изпълнителен лист, предявеният иск с правно основание [чл. 59, ал. 1 33Д](#) се явява недопустим.

Тъй като се касае в случая за заповедно производство, започнало със заповед по [чл. 410 ГПК](#) и продължило своето развитие като установителен иск в исковия процес по [чл. 415 ГПК](#) и тъй като аналогна заповедното производство не съществува в административния процес, не е възможно препращане на делото на административен съд. Това налага прекратяване на настоящото производство. Съобразно разрешението, дадено в ТР № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, т. 13 съдът в исковото производство при прекратяване на последното следва да обезсили издадената заповед по [чл. 410 ГПК](#). (в този см. Решение № II-79 02.11.2018 г., постановено по в.г.д. № 1288 по описа Бургаски окръжен съд за 2018 година).

По разноските:

При този изход на спора основание [чл. 78, ал.4, вр. ал. 8 ГПК](#) в полза на ответника следва да бъдат присъдени съдебни разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение за исковото производство и 50 лева за заповедното, определено от съда, съобразно фактическата и правна сложност на делото, съгласно [чл. 24 от Наредба](#)

за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по исковата молба на М. И. Й., ЕГН ******, с адрес: гр. С.б.я, ул. „Н.“ № да против Н.ЕЛКЯ, БУЛСТАТ ... с която е предявен установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД за установяване спрямо ответника, че дължи на ищеца сумата от **5 лв.**, представляваща държавна такса за издаване на изпълнителен лист, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 17.03.2023 г., до окончателното изплащане на вземането, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 11.04.2023 г. по ч.гр.д. № 14210/2023 г. по описа на СРС, 36 състав като недопустимо.

ОБЕЗСИЛВА Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 10561 от 11.04.2023 г. по ч.гр.д. № 14210/2023 г. по описа на СРС, 36 състав

ОСЪЖДА М. И. Й., ЕГН ******, с адрес: гр. С.б.я, ул. „Н.“ № да заплати на Н.ЕЛКЯ, БУЛСТАТ ... сумата от 150 лв. (сто лева), представляваща съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.78, ал.4, вр. ал. 8 ГПК за исковото и заповедното производство.

Решението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от Решението да се изпрати на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____